



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У 1202/18
Дана 12.12.2019. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, мр Николе Китаровића и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Републичког јавног тужиоца, поднетој против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број: 07-00-00331/2016-03 од 15.11.2017. године, уз учешће заинтересованог лица Фонда за хуманитарно право из Београда, Дечанска 12, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, након одржане усмене јавне расправе дана 10.12.2019. године, у нејавној седници већа одржаној дана 12.12.2019. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, број: 07-00-00331/2016-03 од 15.11.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица, Фонда за хуманитарно право из Београда, за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу 1. диспозитива, поништава се решење Министарства одбране Републике Србије-Генералштаба Војске Србије, број: 116-2 од 19.01.2016. године. У ставу 2. диспозитива налаже се Министарству одбране Републике Србије у Београду, да без одлагања, најкасније у року од 5 дана од дана пријема овог решења Фонду за хуманитарно право из Београда, Дечанска бр. 12, достави тражене информације, односно копије докумената у којима су исте садржане и то: 1. документе из којих се може сазнати ко је био командир, а ко заменик командира Одељења за асанацију бојишта у 58. лакој пешадијској бригади Војске Југославије током сукоба на Косову и Метохији 1998., 1999. године, као и да ли се та лица налазе у служби Војске

Србије и на којим радним местима су распоређени, односно уколико нису у служби Војске Србије, када им је и из којих разлога престао радни однос; 2. документ о оснивању Одељења за санацију бојишта 58. лаке пешадијске бригаде Војске Југославије, с тим што ће пре достављања копија докумената заштити податке о личности као што су: адреса становања, лични, матични број грађана, датум рођења и слично, уколико су садржани у наведеним документима и исте учинити недоступним. У ставу 3. диспозитива наведено је да ће о извршењу решења из става 2. диспозитива Министарство одбране Републике Србије у Београду обавестити Повереника у року од седам дана од пријема овог решења.

Тужилац је овом суду поднео тужбу дана 22.01.2018. године против оспореног решења, на основу члана 29. Закона о јавном тужилаштву ("Службени гласник РС", бр. 116/2008) и члана 11. став 3., члана 18. став 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/2009), због повреде Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Према наводима тужбе, погрешно је становиште Повереника да је Министарство одбране Републике Србије било у обавези да тражиоцу информација достави тражене податке и да није било услова за искључење права на приступ информацијама из члана 9. став 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, јер за то нису пружени ваљани докази. Предмет тражених информација су подаци ко је био командир, а ко заменик командира Одељења за санацију бојишта у 58. лакој пешадијској бригади Војске Југославије током сукоба на Косову и Метохији 1998., 1999. године, да ли се особе и даље налазе на служби Војске Србије, на којим су радним местима распоређени, уколико се не налазе у служби Војске Србије, када и из којих разлога им је престао радни однос, као и да се тражиоцу доставе документа о оснивању Одељења за санацију бојишта 58. лаке пешадијске бригаде Војске Србије. Позивајући се на одредбе члана 8. став 1. и 2. тачка 1. Закона о тајности података, Правилника о персоналној евиденцији Војске Југославије, који се и даље примењује сагласно члану 196. став 2. Закона о Војсци Србије, Уредбу о критеријума за утврђивање података значајних за одбрану земље који се морају чувати као државна или службена тајна и утврђивању задатака и послова од посебног значаја за одбрану земље које треба штитити применом посебних мера безбедности, којима су прописани критеријуми за утврђивање података значајних за одбрану земље који се морају чувати као државна или службена тајна и мера за њихову заштиту, те да државну тајну представљају тајни подаци чијим би откривањем могла наступити тешка последица за одбрану и безбедност земље, а које се односе између осталог, и на План одбране земље у којем су задржани подаци о ратној формацији и употреби јединица војске, Републички јавни тужилац сматра да према наведеним прописима подаци који се траже представљају податке који су заштићени, да је за давање тих података лицима која нису овлашћена да имају приступ тим подацима потребно да се претходно изврши опозив тајности података сагласно Закону о тајности података, јер би у противном, лица која би дала такве податке без опозива тајности, учинила недозвољене радње због које би имала последице. Такође, наводи из решења да се ради о информацијама које више имају карактер тајности јер је реч о старом Плану одбране и да је донет нови План не могу се прихватити, из разлога што ова документа носе ознаку тајности и садржина једног и другог може бити позната само

лицима овлашћеним за приступ тим подацима. Структура војног кадра, њихове дужности, њихов распоред на ратне дужности у складу са Планом одбране, представљају заштићене податке државе па тако и Републике Србије и није потребно посебно доказивати да би њиховим одавањем наступиле последице по интерес земље и да је тај интерес претежнији од интереса јавности да зна. Са свега изнетог предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу, достављеном суду дана 28.03.2018. године, остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења. Указао је да Министарство одбране РС као орган власти у смислу члана 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и првостепени орган у овој управној ствари, према одредби члана 24. став 3. истог закона, био у обавези да докаже да је поступао у складу са својим обавезама предвиђеним овим законом, па је у том смислу, био у обавези да докаже да је, у конкретном случају, оправдано да се ускрати приступ траженим информацијама ради заштите претежнијих интереса, односно да докаже да постоји неки од законом прописаних разлога за ускраћивање приступа а што није учинио. Поред тога, што се тиче опозива тајности, чланом 25. Закона о тајности података прописано је да овлашћено лице орган јавне власти опозива тајност података, односно документа који садрже тајне податке и омогућава остваривање права тражиоцу, односно подносиоцу захтева на основу решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности у поступку по жалби, односно на основу одлуке надлежног суда у поступку по тужби, у складу са законом којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја и законом који уређује заштиту података о личности. Такође у одговору је указано да је без значаја навод тужиоца да није јасно на основу чега је донет закључак у решењу Повереника да тражени подаци који се односе на период из 1998. и 1999. године не спадају у "актуелни" план одбране усвојен 2013. године. Ово из разлога што таквим наводом тужилац произвољно приписује нешто што се побијаним решењем не тврди, што је неспорно из диспозитива самог решења, као и из његовог образложења. Такође, нејасноћа коју тужилац има око наведеног закључка Повереника да тражени подаци не спадају у "актуелни" План одбране, те с тим у вези спекулисање да је Поверенику позната садржина актуелног Плана одбране, није ништа друго до покушај тужиоца да таквим тврдњама, надокнади мањак чињеница код оспоравања побијаног решења и то услед недостатка доказа и аргумената за своје наводе које износи у тужби. Такође се не могу прихватити ни наводи тужиоца да структура војног кадра, њихове дужности, њихов распоред на ратној дужности у складу са Планом одбране представљају заштићене податке сваке државе, па тако и Републике Србије, те да није потребно посебно доказивати да би њиховим одавањем наступила последица по интерес земље који је претежнији од интереса јавности да зна, јер се то подразумева. Указао је на одредбе Закона о слободном приступу информација од јавног значаја који не познаје ниједан апсолутни изузетак од права на приступ информацијама као и на Закон о тајности података који прописује да при одређивању степена тајности овлашћено лице процењује могућу штету по интерес Републике Србије и на основу те процене доноси одлуку о одређивању степена тајности података. Са изнетог предложио је да Управни суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице, Фонд за хуманитарно право, је у одговору на тужбу достављеном суду дана 27.11.2019. године, оспорило све наводе тужбе и тужбеног захтева. Према наводима датог одговора, заинтересовано лице сматра да је решењем којим је повереник наложио Министарству одбране да достави тражене документе засновано на закону и у складу са релеватним међународним уговором, праксом међународних судова и надзорних тела у области људских права, али и са претходном праксом Управног суда. Према наводима датог одговора заинтересовано лице сматра да је правилно тумачење члана 9. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, јер је Министарство одбране пропустило да у конкретном случају докаже претежнији интерес заштите одбране Републике Србије од интереса за слободан приступ информацијама од јавног значаја. Сматра да је неодржив став тужиоца да није потребно доказати могућу штету по интерес Републике Србије већ да је неопходно доказати како штета по интерес Србије чини тајност података претежнијим интересом од права јавности да зна, када су та два права сукобљена, као и да се по међународним стандардима од надлежних органа захтева да покажу могућност настанка штете већ и приликом одређивања тајности података, јер би се у противном оставило на вољу државном органу да сваки податак без обзира на то да ли његовим откривањем може настати неки облик штете може прогласити за тајни и на тај начин арбитражно ограничити права грађана. Такође је указао да Закон о тајности података захтева да при одређивању тајности података овлашћено лице процењује могућу штету по интерес Републике Србије и да одлука о одређивању степена тајности мора бити заснована на тој процени те да та одлука мора бити образложена (члан 10. став 3., члан 11. став 1. и 3.). Од посебног значаја је и члан 105. став 2. Закона о тајности података којим је прописано да ће руководиоци органа јавне власти преиспитати ознаке података и докумената из става 1. овог члана у року од 2 године од дана ступања на снагу овог закона, у складу са одредбама овог закона а овај рок је одавно истекао. Надаље Закон о тајности података захтева да се тајност сваког податка одређује образложеном одлуком у којој је све наведено, зашто је неопходно да предметни податак буде тајан, односно, какве би штетне последице могле настати у случају његовог одавања у ком случају би суд требало да захтева да му се такве одлуке, које се односе на тајне податке на које се тужилац у тужби позива, доставе. О сличним питањима Управни суд је већ заузео став у одлуци 17 У 14084/15 од 11.12.2015. године и 9 У 2489/11 од 08.03.2013. године. Указао је на праксу Савета Европе и Европског суда за људска права, посебно на Резолуцију Парламентарне скупштине Савета Европе. Посебно се позвао на члан 19. став 2. Међународног пакта о грађанским и политичким правима као и на члан 10. Европске конвенције о људским правима и основним слободама. Указао је и на праксу Европског суда за људска права и стандарде достигнуте у наведеној пракси кроз побијане одлуке. Позвао се и на смернице Европске уније о праву на слободу изражавања из 2014. године у којој се наводи између осталог да право на слободу изражавања укључује слободу да се тражи и добије информација. Са свега изнетог а имајући у виду дужину трајања поступка предложио је да суд донесе одлуку у спору пуне јурисдикције, да одбије тужбу тужиоца и потврди оспорено решење, а имајући у виду одлуку Уставног суда Уж 10093/2019 од 14.априла 2016. године и да заинтересованом лицу досуди трошкове за састав одговора на тужбу у износу од

16.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате а све у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 10.12.2019. године, одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног тужиоца и туженог органа, сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник заинтересованог лица је на усменој јавној расправи предложио да суд тужбу одбије, а трошкове је тражио на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и на име приступа на јавну расправу у износу од 18.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, изјава датих на јавној расправи и списка предмета ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је Фонд за хуманитарно право у Београду, Министарству одбране Републике Србије, поднело 13.01.2016. године захтев за приступ информацијама од јавног значаја којим је тражио одређене информације ближе наведене у диспозитиву оспореног решења. Поступајући по наведеном захтеву првостепени орган је ожалбеним решењем исти одбио наводећи да је у поступку решавања захтева утврђено да се информације које су предмет конкретног захтева односе на податке о дужностима које су обављане по ратној формацији и ратном распореду за време сукоба на Косову и Метохији 1999. године, а да се подаци о наведеним дужностима, подаци о ратном распореду сагласно одредби члана 59. Закона о војној, радној и материјалној обавези ("Службени гласник РС", бр. 88/09 и 95/10) чувају као тајни подаци, због чега се, у погледу чувања ових података примењују опште мере заштите тајних података из члана 32. тачка 11. Закон о тајности података ("Службени гласник РС", бр. 104/09), којим је прописан заштитни режим радних и информацијских места у оквиру акта о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. Наведено је да је одредбама члана 81. до 102. Закона о одбрани ("Службени гласник РС", бр. 116/07, 88/09, 88/09-др. Закон и 104/09 др Закон) прописано да се планом одбране РС утврђују задаци свих субјеката одбране у погледу организације снага, средстава, мера и поступака за рад државних органа, као и употреба војске и других снага одбране у ратном и ванредном стању као и да су подаци о ратној формацији, употреби јединица војске, саставни део плана одбране који носи степен тајности "државна тајна" са којим располаже само руководицац плана одбране. Даље је навео да су подаци о професионалним војним лицима садржани у документима персоналне евиденције који се воде по службеној дужности у складу са одредбама Правилника о персоналној евиденцији у Војсци Југославије ("Службени војни лист" бр.12/97), да су сходно одредби члана 6. став 2. тог Правилника означени као

“поверљиви” и нису доступни јавности, да могу бити доступни искључиво органима Министарства одбране, Војске Србије, судским органима и лицима на које се ти подаци односе као и да би се њиховим одавањем између осталог повредила одредба члана 13. став 1. тачка 8. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, број 116/07, 88/09 и 101/10) из ралога што је чланом 140. истог закона прописано да се акт о односима у служби војних лица и цивилних лица у Војсци Србије који садрже поверљиве податке саопштавају само тим лицима уз њихов потпис. Такође је навео да би се давањем тражених информација о дужности професионалних војних лица који су садржани у персоналној евиденцији утицало на смањење борбене готовости садашњих ратних јединица и угрозило оперативне и функционалне способности војске. Своју одлуку првостепени орган је образложио и тиме да се предмет конкретног захтева односи на тражење података о личности који се у смислу члана 14. тачка 2. и 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја не могу учинити доступним јавности без сагласности лица на које се односе. У конкретном случају лице чији се подаци траже својим понашањем није дало повода за тражене информације, односно није обезбеђен његов пристанак, па у вези са тим није испуњен ниједан од кумулативних услова прописаних чланом 14. поменутог закона за давање тражених података.

Позивајући се на одредбе члана 5, 8, 9. и 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја а имајући у виду да је жалилац поднео захтев за тражене информације ближе наведених у диспозитиву оспореног решења, имајући у виду стање у списима, одговора на жалбу као и цитиране законске одредбе тужени орган је нашао да је првостепени орган погрешно када је ожалбеним решењем одбио захтев жалиоца с позивом на члан 9. тачка 5. и члан 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја наводећи да се ради о професионалним војних лицима и да су подаци означени као поверљиви, да нису доступни јавности односно да се предмет захтева односи на тражење података о личности који се не могу учинити доступним јавности без сагласности лица на које се односе. Међутим, према одредби члана 8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја могућност ускраћивања приступа траженој информацији условљена је обавезом доказивања и да је у конкретном случају то оправдано да би се заштитио претежнији интерес, а првостепени орган то није учинио, односно није навео ниједан аргумент због кога би било оправдано ускратити приступ информацијама о томе ко је био командир а ко заменик командира Одељења за асанацију бојишта у 58. лакој пешадијској бригади Војске Југославије током сукоба на Косову, као и информације о статусу службе Војске Србије тих лица нити документа о оснивању Одељења за асанацију бојишта 58. лаке пешадијске бригаде Војске Југославије. Ово посебно из разлога што првостепени орган није доказао да су тражени документи одређени и означени степеном тајности у складу са одредбама Закона о тајности података којим је уређен јединствен систем одређивања и заштите тајних података у Републици Србији, приступ тајним подацима, степен тајности и престанак њихове тајности. Такође, одредбом члана 3. Уредбе о ближим критеријумима за одређивање степена тајности поверљиво, интерно, Министарство одбране је прописало да се тајни податак може одредити, означити степеном тајности “поверљив”, међутим првостепени орган није доказао на који начин

би се, кроз предвидљиву штету која би могла настати, угрозила оперативна и функционална способност Војске Србије за вршење законом одређених задатака и мисија, односно угрозила одбране земље и њена безбедност чињењем доступних информација које се односе на имена командира и заменика командира Одељења за санацију бојишта у 58. лакој пешадијског бригади. Поред тога како се ради о информацијама које се односе на професионалне припаднике Војске а како жалилац није тражио да му се учине доступним било који други персонални подаци истих лица као што су адреса, лични матични број и слично, те како су тражене информације у вези са вршењем дужности професионалних припадника Војске а не у вези са њиховим приватним животом, Повереник налази да је у конкретном случају испуњен услов из члана 14. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја да се тражене информације учине доступним. Такође тужени орган је нашао да је неспорно да је информације о ратној формацији и употреби јединице војске као саставни део плана одбране сваке земље јесу информације којима као поверљив може да буде ускраћен приступ али само када је у питању актуелни план одбране. Овакав став у складу је са међународним стандардима о ускраћивању приступа информацијама из разлога националне безбедности а према којима може бити ускраћен приступ информацијама о актуелним одбрамбеним плановима, операцијама и могућностима, али само онолико дуго колико су те информације оперативно корисне, односно да се тим информацијама омогућава приступ када оне више не откривају ништа што би непријатељи могли да искористе да се упознају са спремношћу, капацитетима и плановима државе. Тужени орган ценећи испуњеност услова за приступ траженим информацијама који су прописани одредбом члана 8. Закона о слободном приступа информацијама од јавног значаја, нашао да је потребно прво утврдити да постоји неки од законом побројаних интереса који се супростављају интересу тражиоца тј. јавности да зна, друго да би приступом информацијама тај интерес био озбиљно повређен и треће да је то неопходно у демократском друштву, те је нашао да у овом случају нису испуњени услови који су неопходни за ускраћивање права на слободан приступ информацијама од јавног значаја јер је првостепени орган био дужан да докаже да се у конкретном случају ради о документима који садрже податке који су означени степеном тајности “поверљиво” на начин прописан одредбом Закона о тајности података и подзаконским актима донетим на основу њих са којих разлога је поступајући по жалби а на основу члана 23. и 24. Закона о слободном приступа информацијама од јавног значаја и члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку, који се примењује на основу члана 213. став 1. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Код напред утврђеног чињеничног стања а имајући у виду одредбе Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења, те разлоге дате за донету одлуку, Управни суд налази да основано тужилац оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето.

Одредбом члана 8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (“Службени гласник РС”, бр. 120/04, 54/07, 104/09 и 36/10), прописано је

да се права из овог закона могу изузетно подврћи ограничењима прописаним овим законом ако је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљне повреде претежнијег интереса заснованог на уставу или закону (став 1.), те да се ниједна одредба овог закона не сме тумачити на начин који би довео до укидања неког права које овај закон признаје или до његовог ограничења у већој мери од оне која је прописана у ставу 1. овог закона (став 2.).

Истим законом, под насловом "Искључење и ограничење слободног приступа информацијама од јавног значаја", одредбама чл. 9. до 14. прописани су претежнији интереси ради чије заштите орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја. Тако је чланом 9. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, под насловом "Живот, здравље, сигурност, правосуђе, одбрана земље, национална и јавна безбедност, економска добробит земље и тајна", прописано да орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, ако би тиме: 1) угрозио живот, здравље, сигурност или које друго важно добро неког лица; 2) угрозио, омео или отежао спречавања или откривање кривичног дела, оптужење за кривично дело, вођење преткривичног поступка, правно уређени поступак, или фер поступање и правично суђење; 3) озбиљно угрозио одбрану земље, националну или јавну безбедност или међународне односе; 4) битно умањио способност државе да управља економским прописима у земљи, или битно отежао остварење оправданих економских интереса; 5) учинио доступним информацију или документ за који је прописима или службеним актом заснован на закону одређено да се чува као државна, службена, пословна или друга тајна, односно који је доступан само одређеном кругу лица, а због чијег би одавања могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом које претежу над интересом за приступ информацији. Према члану 14. истог закона, под насловом "Приватност и друга права личности", прописано је да орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја ако би тиме повредио право на приватност, право на углед или које друго право лица на које се тражена информација лично односи, осим: 1) ако је лице на то пристало; 2) ако се ради о личности, појави или догађају од интереса за јавност, а нарочито ако се ради о носиоцу државне и политичке функције и ако је информација важна с обзиром на функцију коју то лице врши; 3) ако се ради о лицу које је својим понашањем, нарочито у вези са приватним животом, дало повода за тражење информације.

Одредбом члана 16. став 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, прописано је да ако орган власти одбије да у целини или делимично обавести тражиоца о поседовању информације, да му стави на увид документ који садржи тражену информацију, да му изда, односно упути копију тог документа, дужан је да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, донесе решење о одбијању захтева и да то решење писмено образложи, као и да у решењу упути тражиоца на правна средства која може изјавити против таквог решења.

Одредбом члана 21. истог закона, прописано је да се на поступак пред органом власти примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, а које се односе на решавање првостепеног органа, осим ако је овим законом другачије одређено, док је одредбом члана 23. истог закона, прописано да се на поступак пред Повереником примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, а које се односе на решавање другостепеног органа по жалби, осим ако је овим законом другачије одређено.

Одредбом члана 24. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, прописано је да орган власти доказује да је поступао у складу са својим обавезама предвиђеним овим законом, а према ставу 2. истог члана закона, Повереник ће решењем наложити органу власти да тражиоцу омогући слободан приступ информацијама од јавног значаја, када утврди да је жалба основана.

Одредбом члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Сл. гласник РС, број 30/10), прописано је да ако другостепени орган утврди да су у првостепеном поступку погрешно оцењени докази, да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, да је погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, или ако нађе да је на основу слободне оцене требало донети другачије решење, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

По оцени суда, из наведених одредаба Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја произлази: да је слободан приступ информацијама од јавног значаја право које се може изузетно искључити или ограничити само ако је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљне повреде претежнијег интереса заснованог на уставу или закону, и то из разлога који су као такви изричито прописани овим законом. Дакле, право на слободан приступ информацијама може се ускратити само када посебан, законом прописани заштићени интерес, претеже над интересом јавности да зна. Орган власти, који ради заштите претежнијег интереса одбије захтев тражиоца на приступ траженим информацијама од јавног значаја, дужан је да докаже да је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљније повреде тог претежнијег интереса, а сагласно правилима управног поступања, дужан је да у образложењу решења о одбијању захтева наведе јасне и одређене чињеничне и правне разлоге из којих произлази испуњеност свих законом прописаних услова због којих тражиоцу није омогућено остваривање права на слободан приступ траженим информацијама.

Следствено наведеном и правилима управног поступања која се односе на решавање другостепеног органа по жалби, Управни суд налази да Повереник, који као другостепени орган, у поступку по жалби, поништи решење којим је орган власти одбио захтев тражиоца из неког од разлога искључења и ограничења приступа информацијама, а затим применом члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучи о захтеву тражиоца, тако што наложи органу власти да учини доступним тражене информације, дужан је да у образложењу решења наведе јасне и

одређене разлоге из којих несумњиво произлази закључак да орган власти није доказао да законом прописан као претежнији интерес због кога је ускратио право на приступ информацијама у конкретном случају, не претеже над интересом за слободан приступ информацијама од јавног значаја, и то за сваки од претежнијих интереса ради чије заштите је орган власти у конкретном случају одбио захтев тражиоца информација.

Тужени орган је у образложењу оспореног решења, у односу на разлоге органа власти који се односе на заштиту тајности података као претежнијег интереса, оценио да орган власти није доказао испуњеност услова, јер није пружио доказ да се ради о документу за који је прописом или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као тајна, нити је доказао да би услед давања истог могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацији. Међутим, из образложења ожалбеног решења произлази да је Министарство одбране за тајност тражених података навело низ правних прописа, и указало на разлоге због којих сматра да би се њиховим одавањем нанела штета оперативној и функционалној способности војске. Будући да странке не споре да се ради о подацима из из 1998. и 1999. године, који се односе на податке о ратном распореду у време ратног стања, да се Закон о тајности података ("Службени гласник РС", бр. 104/09), примењује од 01.01.2010. године, а да је чланом 105. тог закона, прописано да од дана ступања на снагу овог закона, подаци и документа означени степеном тајности на основу раније донетих прописа задржавају врсту и степен тајности означен по ранијим прописима, те имајући у виду да се рокови чувања, односно престанка тајности података у односу на одређен степен тајности, одређују истим прописом, као и чињеницу да је орган власти навео које су последице давања тражених информација по овај интерес заштићен законом, Управни суд налази да образложење оспореног решења не садржи јасне и одређене релевантне чињеничне и правне разлоге за закључак да је несумњиво да орган власти није доказао да у конкретном случају заштићени интерес на који се позвао не претеже над интересом јавности да зна.

Надаље, из образложења ожалбеног решења произлази да је Министарство одбране, као орган власти, одбило захтев тражиоца за слободан приступ траженим информацијама, налазећи да у конкретном случају интересу јавности да зна претеже заштита интереса одбране земље, заштита тајности податка и заштита приватности и других права личности, и да је за сваки од ових правних основа у датом образложењу навело одређене правне прописе и разлоге. Међутим, тужени у образложењу оспореног решења није навео разлоге због којих налази да Министарство одбране није доказало да у конкретном случају интерес одбране земље, не претеже над интересом јавности да зна.

Са изнетих разлога Управни суд налази да разлози садржани у образложењу оспореног решења и докази у списима предмета не упућују на закључак да је одлука дата у диспозитиву тог решења у конкретном случају донета правилном применом Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, чиме су учињене повреде правила поступања прописане одредбама члана 199. став 2. у вези

члана 235. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је ценио наводе истакнуте у одговору на тужбу заинтересованог лица и речи на усменој расправи, али их није посебно образлагао, јер због повреда правила поступања на које је указано овом пресудом није ценио законитост оспореног решења у материјално правном смислу.

Са изнетих разлога Управни суд је на основу чл. 40. ст. 2. и 42. ст. 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. Тужени орган је дужан да у поновном поступку донесе ново на закону засновано решење о жалби заинтересованог лица при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди у складу са чланом 69. став 2. истог закона.

Суд је одбио као неоснован захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех заинтересованог лица у овом поступку, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде на основу чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.12.2019. године, 1 У 1202/18

Записничар
Крстина Јовановић, с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС